

at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen). Det ærede Medlem talte med stor Selvsikkerhed, men jeg vil ærlig talt tilstaa, at han neppe havde sat sig saa meget ind i den Sag, han talte om, som man skulde tro efter den Selvsikkerhed, hvormed han talte. Det ærede Medlem maa vide, at den Likvidation, her bliver Tale om, hverken kan blive saa kostbar eller indviklet, idet baade Kreditorerne og Debitorerne ere af ret ensartet Natur, og derfor kan der ikke blive nogen som helst Tale om at sammenligne Forholdet her med Grundejerbankens og Detailhandlerbankens uendeligt indviklede Forhold. Dertil kommer, at Udgiften vil blive den samme i denne Mellemtilstand, hvad enten de gaa den ene eller den anden Vej, naar man blot sørger for den ene Ting, at Debitorerne blive samlede, hvad enten man lader dem blive i Kassens anden Afdeling, overfører dem til Kreditforeningen eller overfører dem til en ny Sparekasse. Derfor har det ærede Medlem saa ganske Uret, og de store Retssportler, det ærede Medlem drømte om, tror jeg ikke, han behøver at tage saa alvorligt.

Jeg vil gerne samtidig sige, at naar jeg ikke har stillet positive Forslag, er det, fordi jeg opdagede, at de Herrer slet ikke vilde forhandle med mig. Jeg foreslog straks og ønskede — det kan jeg vel sige med den højterede Formands Tilladelse — overfor de sjællandske Repræsentanter, at man i hvert Fald skulde sørge for, at den nye Garanti, der blev tegnet, blev effektiv ved en Indbetaling af 10 pCt. Det vilde de Herrer ikke. Jeg ønskede at faa at vide, om man kunde fremskaffe en endelig Overenskomst med Eksportforeningen. Heller ikke den kunde skaffes frem. Med andre Ord, de Herrer vilde ikke gøre noget, førend dette Forslag var vedtaget. Det var saaledes umuligt at forhandle paa andet Grundlag end det, som foreligger, og det Grundlag ved jeg er en Attrap; det vil i Virkeligheden aldrig blive gennemført. Selv om vi fik Landstinget til at stemme for det, og det fik Hans Majestæt Kongens Underskrift, vilde det ikke føres ud i Livet til en ny Rejsning af Sparekassen. Der er mange af de Herrer radikale, som pænt stemme sammen med Flertallet her, som alligevel selv tro dette. Ja undskyld, jeg har den Fejl, at jeg siger min Mening. Jeg har ikke siddet her saa længe, kun i 6 Aar, og er ikke bleven en saa gammel og klog Politiker, at jeg har lært at sige noget af det modsatte af, hvad jeg mener. Men jeg vil sige, at

hvis de Herrer radikale, hvis f. Eks. det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) vilde sige sin inderste Mening, vilde han give mig Ret i, at han selv har Mistro til, at dette Forslag bliver til noget. (Afbrudelse af Zahle). Likvidation er i øvrigt mulig, hvis det overhovedet er muligt at lave en ny Sparekasse, men der er en Vej at gaa, som jeg i hvert Fald synes er bedre end den. Jeg anser den ikke for ideel, men i alt Fald for bedre. Det er at oprette en ny Sparekasse. Det kan gøres under Likvidationen eller forinden Likvidationen.

Jeg skal gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), der gjorde den Bemærkning, at Likvidation og Konkurs ere ikke det samme. Det ærede Medlem har Ret i, at Likvidation betyder Afvikling, og at Afvikling og Fallit ikke behøver at være det samme. Men jeg tror, der ikke vil være anden Afviklingsmaade her — naar man ikke vil gaa Tvangsakkordvejen, og det har man ikke tænkt paa — end ligefrem at behandle Sparekassen efter Sparekasselovens § 8 og Konkursloven, nemlig gennem Kommissærer under Konkursbehandling. Alene af den Grund tror jeg, det er heldigt, at man ellers ikke kan bruge Konkurslovens Afkræftelsesregler. Jeg vil sige udtrykkeligt — det er maaske en Indiskretion — at med Hensyn til en af de likviderende Banker er jeg temmelig sikker paa, at hvis den var bleven erklæret fallit i Tide, vilde enkelte af de Forretninger, som nu koste Staten en hel Del, Overenskomster med Vekselerere og en herværende anden Bank, rimeligvis være blevne annullerede og gaaede tilbage, hvorved vedkommende Bank vilde have lidt et meget stort Tab. Jeg er bange for, at her kan tænkes at være lignende Forretninger, som det vilde være ønskeligt at afkræfte i Tilfælde af Konkurs. Derfor vilde jeg ogsaa have anset det for heldigt, om man i Moratorieloven havde indsat en Bestemmelse om, at Konkurslovens Afkræftelsesregler gælde. Der er saa mange indviklede Forhold, at jeg tror ikke, de blive klare, uden at man lader den gamle Kasse blive behandlet ad Konkursvejen — men derfor kan det godt blive billigt paa samme Maade som nu — rent bortset fra, at jeg ønsker den behandlet ved kongelige Kommissærer, idet jeg finder det ganske uanstændigt, at en Bestyrelse, i hvilken der kun er en eller to Medlemmer, som der ikke kan rejses almindelig Dadel imod, forhandler paa Kassens Vegne.